

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 215. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117512880/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

mærkede det ikke, thi der, hvor han var, der duftede det langt stærkere af langt større Blomster.

Men Gro blev ved at kalde, at han dog skulde høre det og vende hjem til den store Fødselsfest og tage sin Kærligheds Ø i Besiddelse.

— Foraaret skred frem. Raklerne drysede fra Grene, og Bladene skød. Sivene fordoblede deres Lansevagt om Øen, og Træerne tættede deres Løvmur omkring den, at intet Øje skulde trænge ind i Helligdommen, og som Løvet voksede og grønnedes, begyndte Suset at risle over Øen som hver Sommer og at synge sine sære Sange.

Sammen med Edele gæstede Gro daglig sin Ø — ingen anden fulgte med derover — selv hendes Farbroder, en gammel barsk Mand, der var kommen til Egenæs for at røgte sin Myndlings Tarv, lod hende beholde det lille Kongerige i Fred.

Saa lod Gro et Par Hovfolk ro derover og tømre en Hytte dybt inde paa Øen, saa Træerne lukkede den bort fra Sø og Udsigt. Den stod som skudt op af Jorden, bygget af slanke barkede Granstammer. Græs og Planter skød

højt op ad dens Sider, og alle Foraarets Blomster kappedes om at brede Tæppe udenfor.

Her hvilede Gro sig og talte Dagene til sin Forløsning.

I sin side sorte Fløjelskaabe sad hun i Baaden, som Edele roede over. Sivene lukkede sig om hende, Træerne bøjede sig frem, de højstilkede Konvaller ringede af Glæde, og Græsset rettede sig under hendes vuggende fine Fodtryk for at kysse hendes Kaabes Søm. I det lille Granhus kunde hun tilbringe hele Dagen. Edele sørgede for hende og malkede de unge Geder, som var førte over og tøjrede paa Øen, og som aldrig havde været malkede før.

Tilsidst blev Gro paa Øen ogsaa om Natten. Edele redte hendes Leje og dækkede hende varsomt med mange uldne Tæpper. Og saa laa de der i Mørket, omrislede af det ustandselige Sus, der fik alt det unge Løv til at hvisle og de lette Ranker til at gyngte om Skovhytten paa alle Kanter.

I dette Løvsus dyssedes Gros Tanker ind i en underlig Dvale — det bar hende som klukkende Bølger langt ud i Natten. Og det fjerne Ekko af Egenæs' monotome Vægtersange blev ved at hviske omkring hende. Og ofte følte hun i sig en drivende Trang til at rejse